

τρείς της όμορφιάς σου. Νοιώσε με πώς άθως είναι, και άθως άπόλαυψη σου ζητώ.

Σὲ νὰ γυρεύῃ ἀπὸ σιμωτερα νὰ περάσῃ. Ἐδῶ, στὴ σκοτεινή τὴ γωνία, τώρα ποὺ στροβιλίζουν οἱ ἄλλοι στὸν πρελλό τους χοού. Ἔρχεται! Θεέ μου, δοξασμένος νὰ εἰσαι! Ἡχει! Τρέμω καὶ λυσώνι απὸ τὴ θεία τὴ γαρά και τὴν εὐτυχία. Ναι, κόρη μου, είμαι ποιητής, ποιητής είμαι, και σὲ λατρεύω. Πῶς σ' ἀγαπῶ, δὲν τολμῶ νὰ τὸ πῶ, σχι. Σὲ λατρεύω οὐμας, κ' ή λατρεία μου σ' ἔχει δεμένη μὲ κούρφια δεσμά. Ζύγωσε νὰ σου πῶ τὴν λατρεία μου· ἡς σὲ κρυφομαχέψῃ ἡ δύναμη τῆς λαχτάρκας μου κι' ἡς σὲ φέρῃ στὸ μοναχικό μου πλευρό. Ἔτσι, νὰ τὸ βάλω τὸ χέρι μου γύρω στὸ χυτό σου λαιμό. ποὺ ἀλαβάστρινο δὲν τόνε λέγω, νὰ μὴν τὸν ἀδικήσω. Κόρη μου! Σὲ λατρεύω, και σου δίνω αὐτό, τῆς καρδιᾶς μου τὸ αἷμα. Δέξου το τὸ φίλημ' αὐτό... Ηάρε την τώρα και τὴν ζωή μου. Ἔξης γρόνια σὲ μιὰ στιγμή.

* * *

Τί εὐτυχία, ποὺ δὲν τὴν ἀγάπησα! ποὺ τὴν ὄμορφιά τη μπορῶ νὰ τὴν ξανθίω, και πάλε νὰ τὴ λατρεύω! Σὲ νάκουσα πῶς στὴ γείτη της ἀπάνω λαφροκόλισκαν κι ἄλλα φιλικά, ὅταν ξαναπήκηε στῆς τρέλλας τὸ στρόβιλο. Λαὶ τι μ' αὐτό; ἀς ιλαίη τὴ μοίρα του ποὺ ἔσωσε νὰ τὴν ἀγαπήσῃ!... Ως τόσο τώρα ποὺ τὴν ξανθίλεπω, τι είναι ποὺ μὲ κρυφοτρώει, τι είναι αὐτό τὸ φείδι ποὺ μές τὸ νοῦ μου κλωθογυρίζει και τὸν ταράζει; Νὰ φύγω, νὰ φύγω, νὰ φύγω μὴν τύχη κ' ή ζούλια προφίάσῃ και σταξῇ μέσα μου τὸ φαρμάκι της. Νὰ φύγω, πρὶ νὰ ξανάρθη σιμά μου, πρὶ νὰ τὸ νοιωθῇ πῶς ἔχει ἀνθρωπίνη σάρκα κι ὁ ποιητής, κ' ἵσως πιὸ ἀδύνατη σάρκα, στὴν ἀγάπη, στὴ ζούλια. Τρέμω, τρέμω, και νὰ φύγω. Νὰ πεταχτῷ στάνωγτά, νὰ λατρέψω τὸν οὐρανό, τάστερια του νὰ θυμάσω, τις Νεράϊδες τοῦ περιβολοῦ νὰ φιλήσω.

* * *

Γλύτωσα! Παρά λίγο νὰ μὲ δέσουν τὰ μάγια της! Παρά λίγο νὰ μὲ τοελάνῃ! Νὰ μὴν ξανθιμῶ! Νὰ μείνω στὸ περιβόλι, ν' ἀναπνέω τὸ μυροβόλο τάγερι, και τὴν ὑπαρξή μου νὰ τὴ γλυκαίνω μὲ τὴ θυμητη τοῦ πρώτου και μοναχοῦ μου φιλιοῦ. Νὰ ζήσω πάλι μέσα σὲ κείνη τὴ θεία στιγμή, ἀντορώντας την, κι ὀνειρεύοντάς την. Τέτοια εύτυχία θυητὸς νὰ μού τὴν ἀρπάζῃ κανεὶς δὲν μπορεῖ. Ζούλια νὰ τὴ φρεμακέψῃ δὲ σώνει. Μέσα στὴ μονάζια θὰ τὴν ἔχω, και τριγύρω μου θὰ τὴν περεγώ, νὰ ξαναζώ και νὰ ξαναγιαρουμαι, και νὰ γνωται παράδεισο ή ζωή μου.

* * *

"Αγ, τι βλέπω! κατεβαίνει σιγά ἀπὸ τὸν ἔξω-

στη, περνάει ἀπὸ τὶς τρανταρυλιές, και σιμώνει! Βοήθη με, θεέ μου, μάρμαρο κάνε με και μέσα, νὰ μὴν τὴν πονέσω. Νὰ τὴ λατρεύω, ἄλλη μιά, ναί. Νὰ γονατίσω μπρός της και νὰ τῆς τὸ πῶ πῶς είναι θεή, ἀπὸ θεά οὐμας πιώτερο, σχι.

Κόρη μου, κόρη μου! Μ' ἀντάμωσες πάλι στῆς ζωῆς τὸ μοναχικὸ μονοπάτι, και λουλούδια μοῦ τοστρωσες. "Ἄς σ' ἀγκαλιάσῃ πάλι η τυρκονίσμενη ψυχή μου. "Έλκι νὰ σὲ φιλήσω, ἔλκι νὰ τὰ κάψω τὰ γειδη σου μὲ τὴ φλόγα μου, ἔλκι νὰ τὸ νοιωθῆς ἀγάπη μου, πῶς δὲν είμαι πιά ποιητής, πῶς ἀπλὸς ἀνθρωπος είμαι· πῶς πιὰ δὲ σὲ λατρεύω, μόνο φλογερή σ' ἀγαπῶ. Πῶς καλλιτέχνης τοῦ Πλάστη κι ἀν εἰσαι, τὰ κάλλη σου κρύβουν τῆς ζωῆς τὸ μυστήριο.

Θεές γάρη κι ἀν ἔχης, εἰσαι κορίτσι.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΑΛΙΩΤΗΣ

A. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ «ΤΑ ΘΑΝΑΣΙΜΑ»

Ο ἀνθρωπος, ὁ ὅποιος ἔγραψε τὰ Θαράσιμα εἶναι ποιητὴς και πρώτω πρώτω, ἄνευ ἄλλου, μοῦ ἐπιβάλλεται νὰ τονίσω αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, νὰ τὸ θεωρήσω ως κάτι τι δεδομένον, ἀν και δὲν ἀγνοῶ ὅτι ἡ φύσις τοῦ τίτλου αὐτοῦ είναι περισσότερον ἀπὸ κάθε ὄλλον ἀριστος. Ἐνθυμηθείτε, σᾶς παρακαλῶ, ὅτι μπορεῖτε νὰ προσθέσετε εἰς τὸ ἐπικεπτήριόν σας τὸν τίτλο σας—ὅτι και ἀν εἰσθε—ζωγράφος ἡ ἐπιπλοποιός, ἴπποτης οίνουδήποτε τάγματος, μαθητής της Δ' Σχολείου, licencié ès lettres ἡ ἀλληλοτοπώλης, οὐδέποτε οὐμας ποιητὴς—και ἀν εἰσθε και σᾶς γνωρίζουν ως τοιούτον, ἡ ἀν τὸ νομίζετε σεῖς μόνον· οι λατίνοι μὲ τὴν αὐτὴν λέξιν vates ὄντος καὶ τὸν ποιητὴν και ὁ μέγας Σολωμὸς ἐπροτίμησε τὴν λέξιν προφήτης—μικρὸς προφήτης— διὰ νὰ γαρακτηρίσῃ τὴν ιδιότητά του. Δὲν θὰ ἡτο δύσκολον οὐδὲ μέγια τὸ κατόρθωμα ν' ἀποδειχθῇ ὅτι ἡ ποίησις εἶναι τὸ ὄλιγωτερον ἐπαγγελματικὸ ἀπὸ ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα και ιδιαιτέρως ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας καλλὰς τέχνας, μετὰ τῶν ὄποιων συνήθως, κατὰ συνήθητην, παρατάσσεται.

Εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ ὀραιότερα του ποιήματα ὁ Σημηριώτης ἐπιγράψει, ὡς μόττο τὸ μεγάλο ἐκείνορθυμα: Τὸ πνεῦμα ὃπου θέλει πτεῖ! Θὰ ἥθελα τὴν φῆσιν αὐτὴν νὰ τὴν ἔβλεπα ἐπὶ κεφαλῆς ὄλοκλήρου τοῦ βιθλίου του και τότε, μὲ τὸν ἔξισου σημαντικὸν τίτλον, τὰ Θαράσιμα, θὰ εἴχομεν ὅτι μᾶς ἔχειεζετο διὰ νὰ ἐννοήσωμεν τὸ ἔργον τοῦ νεαροῦ ποιητοῦ. Τὸ πνεῦμα ὃπου θέλει πνεῖ, η προσωπίζοτης δηλαδὴ τοῦ δημιουργοῦ καλλιτέχνου στηρί-

ζεται: ἐπὶ τοῦ τρόπου μὲν τὸν ὄποιον συνδέει τὰς δεδομένας παραστάσεις, τὰς κοινᾶς εἰς πᾶσαν ἀνθρωπίνην νόησιν, διὰ νὰ διεγέρῃ εἰς τὴν ψυχήν μας τὴν αἰσθησιν τοῦ καλοῦ, ὡπό τὴν μᾶλλον ἀπόλυτον ἐκδοχὴν τοῦ ὄρου. "Ισως κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἐδίδετο πολὺ ὡρισμένος ὁ σκοπὸς τῆς ποιήσεως, ἀλλὰ καὶ ὁ συνδυασμὸς τῶν παραστάσεων. Διὰ τοῦ ὄποιού ἐπιδιώκει τὴν ἀποστολὴν τῆς, εἰναι τόσον ἀπειρῶς εὐνόης, ὅτον καὶ τὸ πνεῦμα: ὁ ποιητὴς διά τινος μαστηρῶδους διαισθήσεως γνωρίζει νὰ εὑρίσκῃ ἀναρράξης ἀρέστους διὰ τοὺς ἄλλους καὶ νὰ προσεγγίζῃ, δι': ἀπροσδοκήτου ἀναλογίας, πράγματα ὅλως διάλογοι ἀπέχεται κατὰ τὸ φαινόμενον: ὁ ἀληθινὸς ποιητὴς εἰναι πεποιηισμένος παντοτε διὰ τῆς ἰδιότητος αὐτῆς, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἡττὸν ἀνεπιγμένης, ἡτις ἀποτελεῖ αὐτὴν τὴν οὐσίαν τῆς τέχνης του.

Εἰς ἓνα πρόλογον—οἱ ὄποιοι πολὺ καλὰ εἰμποροῦστε καὶ νὰ λείπη, ὅπως καὶ μερικὰ ἄλλα πράγματα ποὺ προδίδουν ὅλιγο πολὺ τὸν συνθισμὸν τοῦ ἀργακέου—ὅμολογει ἀφελῶς ὁ ποιητὴς ὅτι τὸ ἔργον του ἐγράφη «ἄνευ ὀρισμένου τινός τὸ κατ' ἀρχὰς σχεδίου». Δέν μας περιβάλλει διόλου νὰ λάθωμεν τὴν διακεκίσθισιν αὐτὴν καὶ κατὰ γράμμα, καθὼς ἐπίστης καὶ νὰ μὴν προσέξωμεν πολὺ εἰς τὰς ἀτυχεῖς, ὡς ἐπὶ τὸ πλειστον, ἀποπειράς ποὺ ἐδοκίμασεν ὥς τε νὰ δῶσῃ εἰς τὸ βιβλίον του τὴν τελειωτικὴν αὐτοῦ μορφήν. Ο ποιητὴς συγγέει, φάνεται, ἀφετὲ ἀκουσίως τὴν ἐσωτερικὴν ἔνθητην τοῦ ἔργου του μὲ τὴν ἐξωτερικὴν καὶ ἀθέλησεν νὰ μῆς ἐπιβάλλει τὴν τελευταίαν ταύτην ὡς κάτι τι ἀπαριτήτως ἀναγκαῖον διὰ τὴν... σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, καὶ πλήρη κατανόησιν τοῦ ἔργου του. "Ἄς μὴν πειράζεται" ἀν τὸ ἐφωτικὸν συναίσθημα, ποὺ ἀναλύει εἰς τὸ βιβλίον του, ἀρχικῇ ἀπὸ τὴν φλογερὴν καὶ γιλνητικὴν ἰδιαικότητα, καταπίπτῃ ἀκολουθῶς εἰς πάθος ἀνθρώπινον καὶ σθύνη εἰς τὸ τέλος ἀρχοῦ θανατώση τὴν καρδίαν ποὺ τὸ ἔθεψε—ἀυτὸς λέγει ἡ ἀγγελία του —ἢ ἐὰν ἀρχίζῃ ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινον ἵνα φύση τείνῃ ἐκμηδένισιν διεργόμενον διὰ τοῦ ἰδεώδους— ὅπως θέλει εἰς τὸν πρόλογον—αὐτὰ ὅλα εἰναι περιοισμοὶ μεταφυσικῶτεροι τοῦ δέοντος, ὡπό τοὺς ὄποιούς ᾧς μῆς ἐπιτρέψῃ ὁ φίλος ποιητὴς νὰ μὴν ὑποβληθῷμεν. Δι': ἡμᾶς ἡ ἐνότης τοῦ ἔργου του, καὶ συνεπῶς ἡ ἐξέλιξις τοῦ σχεδίου, εἰναι κάτι τι πολὺ πλέον ἐσωτερικὸν πχρόσσον δεικνύουν τὰ φαινόμενα, καὶ θὰ ἀδυνάμεθα νὰ κάψωμεν πᾶσαν μετάθεσιν τῶν πενήντα τόσων τεμαχίων τῶν Θαρασίμων, ἀνευ οὐσιώδους βλάβης αὐτῆς. Μ' ἄλλους λόγους θὰ ἀδυνάμεθα νὰ λάθωμεν ἐν ἔκαστον ἀπ' αὐτὰ γωριστὰ καὶ τὰ πολαρύσωμεν ἰδιαίτερως καὶ ἀνακτηπῖν μῆς ἐζήτουν νὰ τὰ βραπτίσωμεν ὅλα μαζί μὲ ἐν ὄντυσι, θὰ τὰ ὠνομάζωμεν καὶ ἡμεῖς μαζί μὲ τὸν ποιητὴν των Θαρασίμων, διὰ νὰ εἰπωμεν ὅλην τὴν

διάνοιαν, τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν αὐτῶν. Διότι ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου είναι· ἡ κυρία μορσικὴ φράσις ἐπὶ τῆς ὄποιας στηρίζεται καὶ ζεδιπλώνεται ὅλη αὐτὴ ἡ δυνατὴ ἀρμονία· καὶ ὅτι μένει κατέπιν ἀπὸ τὴν ἐντύπωσιν τοῦ συνόλου είναι ὁ ἀκατάσχετος ἥλιγγος ἡ μεθυστικὴ βασκενία μὲ τὴν ὄποιαν μᾶς ἐλκυεῖ τὸ μυστήριον τοῦ τάφου, ἐνδυόμενον τὸ σγῆμα τῶν πόθων μας. Κάτω ἀπὸ τὸ χῶμα ἔχομεν περισσοτέρους ψίλους παρὰ ἐπάνω εἰς αὐτό, καὶ πάντοτε ὀσάκις ὅπὸ τὸ πλήρης ζωντανῆς ὁδύνης αἰμάτσουν καὶ καρδίας μας, ἡμεῖς, οἱ αἰώνιοι γέροντες ἔλιονόποι τοῦ μόνου, ἐπικαλούμεθα τὸ δρεπανηφόρον σκέλεθρον διὰ νὰ μῆς φέρῃ ἐκεὶ ὅπου ἥπη ἔχει ἀποκομίση τὰ φίλτερά μας. Ή λατρεία τοῦ νεκροῦ, αὐτός ὁ νεκρός, τὸ μνήμα καὶ ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου, καθ' ἔκυπην, εἰς τὰς ὄποιας ἡ ποίησις γρεωστεῖ ὅγι τὰς ἀλιγάτερον μεγαλοπρεπεῖς ἐμπνεύσεις της. Εἴναι δὲ, ἐνοεῖται, ποικιλώταται τοῦ θανάτου αἱ ἀντιλήψεις, εἰς τὴν εὔρειαν σύλληψιν τῆς τέχνης. Ξεχομεν τὸν θάνατον τῆς κλασσικῆς ἀρχαιότητος, τὸν χριστιανικὸν θάνατον, ἔχομεν τὸν θάνατον τῆς ρωμανικῆς ἐκδοχῆς, διὰ νὰ περιορισθῶμεν εἰς τὰς γενινωτέρους γραμμάτους. Σημειωτέον ὅτι ὁ τελευταῖος οὗτος ἀκόπως ζεγωρίζεται ἀπὸ τὰς ποιήσεις τοῦ Σημηνιώτη, καθόσον καὶ ἀπὸ κάθε ἄλλο εἶδος ποιήσεως ἡ ἐπ' αὐτοῦ ἐπιδρασις τοῦ ρωμανιτικοῦ είναι ἀκούντως φανερά καὶ.. ἐπιζήμιος. Ἀλλὰ τὸ πράγμα δέν σημαίνει καὶ πολὺ δι' ἀνθρωπον ὁ ὄποιος ἐνῷ ἀκόμη ζητεῖ φυσικῶς τὸν δρόμον του, εἰς τὴν χρεωγήν τῆς πρωτοπορείας, φάνεται ὅτι γνωρίζει ποὺ νὰ στηρίξῃ τὴν ράδον του διὰ ν' ἀποφύγῃ τὰ γάινοντα ἐμπόρους του βάσανθρα.

Μέ εξήτησιν, ὅγι ὀλίγον ἀξίαν λόγου, ἀρχίζει τὴν συλλογήν του τὴν θανάτιμον ὁ ποιητὴς μὲ μίαν ωδὴν πρὸς τὸν "Πλιον". Ἀκοντεῖ ἐνθυμούμεθα τὴν συμβολικὴν σύνθεσιν. τὴν τελευταίαν, τοῦ Besnard μίαν τουγοργοφίαν διὰ τὸ χρησίον τῆς Σορθόνης, τὴν ὄποιαν ὁ ίδιος περιγράφει: «Εἰς τὸ κέντρον ὑπὸ τὸ γοργοποιὸν "H.lioν, πτῶμα γυναικὸς είναι ἀνεστραμμένον ἀνάμεσα εἰς τὰ σπέρματα τῶν φυτῶν. Εἴτε ἐνὸς τῶν μαστῶν τῆς θηλάζει τὸ τέκνον, ἐνῷ ἀπὸ τοῦ ἑτέρου ἐκφεύγει τὸ γάλα, τὸ ὄποιον ῥέον διὰ μέσου τῆς γηνής οὐκτοῦ συγχυτίζει τὸν ποταμὸν τῆς Ζωῆς. Ο σχηματισμόν τοῦ μυστηρίου τῆς γεννήσεως, ἔρπει πρὸς τὴν κεφαλὴν τοῦ πτώματος, ἐπὶ τῶν γειλέων τοῦ ὄποιον περιπτενταῖ καρυστοῦ, καὶ σύντοφοι πάστοις ἀπόσυνθέσεως καὶ οἱ φρεΐς τῶν σπερμάτων. — Πρὸς τὰ δεξιά, τὸ ἀνθρώπινον ζεύγος, ἀρχον τῆς φύσεως, τοῦ μέλλοντος κοράτους αὐτοῦ, κατέργεται πρὸς τὸν ποταμὸν τῆς Ζωῆς, οὗτοις μακριζόμενοι ἐλισσόμενοις ἐπαναστρέψει πρὸς τ' ἀριστερά, ὅπου μέστα εἰς τὴν ἀταξίαν ἐνὸς κατακλυσμοῦ κυλίει ἀνθρώπινα λείψανα καὶ τὰ παρασύρει πρὸς τὸ βραχίονα πυρός, ὅποθεν θὰ ἐξέλθῃ ἡ Ζωὴ, καὶ συμβολίζει τέλος τὰς τέσσαρας μεγάλας δυνάμεις

τῆς φύσεως: τὸν Αέρα, τὴν Γῆν, τὸν Υδώρ καὶ τὸ Πῦρ, τὰς ἀρχὰς τῆς ὄργανικῆς χημείας, αὐτίνες ἐδημιούργησαν τὸ φυτόν, τὸ ζῷον καὶ τὸν ἀνθρώπον ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ Ήλίου».

Δέν θέλω νὰ εἴπω ὅτι ἡ σύλληψις τοῦ ποιητοῦ μᾶς εἶναι τόσον εύρεια, ἀλλ' ἂδην εἰς τὰ κυριώτερα σημεῖα ἀναφράσται ἡ πορεία τῆς ιδέας του, εἰς τὸν ἀναγνώστην ἐπιφυλάσσει μεγαλύτερον κόπον, ποὺ ἀπέφυγεν ὁ Ἰδιος, ἵνα συμπληρώσῃ μόνος του τὰ κενὰ που ἀφίνει ὅπισθεν τῶν μεγάλων ἀλυάτων του — ὃτο εἴναι ἡ ἀλήθεια· ἀλλ' ἀν δὲν εἶναι φιλισταῖος πολὺ ὁ ἀναγνώστης — ἐννοούμεθα — δὲν θὰ δυσκολευθῇ νὰ ἐννοήσῃ τις ζητοῦν εἰς τὴν σειράν ἡ Γῆ, ἡ μεγάλη σκέψιμότρα καὶ τροφὸς συγχρόνως, ὁ Ἐρώς τῶν ἀριθμῶν, μὲ τὸν τόσον προσδόξον, γεωμετρικὸν θὺ ἐτόλμων νὰ εἴπω, λυρισμὸν του. Τὰ ζῷα, τῶν ὅποιων τὴν σκοτεινὴν ἀγέλην ὀδηγεῖ τὸ μαύρον ἔνστικτον ποὺ τὰ δικαζεῖ· τὸ Σῶμα ὁ μικρόστομος ἐκείνος ποὺ ἐνῷ εἶναι αἱμα, σάρκα, νοῦς, καρδία, δὲν εἶναι ἄλλο παρά χῶμα καὶ τὸ ὄποιον εἶναι ἵσως τὸ πλαστικότερον ποιημάτιον τῆς συλλογῆς· ἡ Ψυχὴ, ἀτυχές στιχούργημα, καὶ δύο συνθέσεις μὲ πολὺ νόημα, ἀν γίνη ἡ ἀντίθεσίς των ὅπως πρέπει, ὁ Ἀριθμός καὶ ὁ Ποιητής. Διὰ νὰ ἐννοήσετε τὸν ἀνθρώπον καὶ ὅλην τὴν σειράν ἡ ὅποια ἀκολούθως ἀναποσπάστως ἀπὸ αὐτὸν ἐπεται, πρέπει νὰ προσέξετε εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τῆς σειρᾶς: *homosum, ἀνθρώποις εἰμί*, καὶ νὰ συμπληρώσετε κατὰ νοῦν τὸν πολὺν στίχον τοῦ Τερεντίου: *et nihil humani a me alienum puto*. Οἱ ἀνθρώποις μᾶς ἐδῶ — εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς τὸ εἴπω; — εἶναι αὐτὸς ὁ ποιητής μᾶς ὁ Σημηρούάτης ὁ Ἀγγελος, καὶ ἡ ἐμπνευσίς του ἀπ' ἐδῶ ἀποτύμως μεταπίπτουσα γίνεται καθηκὼς ὑποκειμενικὴ ἡ ἀκοιβέστερον προσωπικὴ. Δέν εἶναι ἀνάγκη νὰ παρκολούθωμεν τὸ πάθος τοῦ ποιητοῦ· εἶναι πάθος ἀτυχές, ποὺ μπορεῖ νὰ ριζώσῃ καὶ νὰ ἔξελιχθῇ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ πρώτου τυγχόντος νοικοκύρη, ὁ ὅποιος δὲν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν ἐπικουρίαν τῆς ποιήσεως διὰ νὰ τὸ ἔξωραίσῃ καὶ νὰ τὸ ἔξιδναικεύῃ. Ἐκείνη, στὸ τέλος εἶπε τὸ *rati*, τὸ φοβερό, τὸ ἀλυτο, ποὺ δένει, ἀλλὰ τὸ εἴπε.. δι' ἄλλον. Καὶ ὁ ποιητής πρὸς ἐκδίκησιν, μέσα εἰς τοῦ ὄντερου του τὴν λαύρα, ἔροτάζει μὲ αὐτὴν τὴν ιδίαν τοὺς γάμους του· καὶ τέ γάμοι! ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ μακαρίου τοῦ Ηλέως κανεὶς δὲν ἔώρτασεν μεγαλοπρεπεστέρους, διότι ἐκτὸς τῶν Ὀλυμπίων προσκελημένων οἱ ὅποιοι ἐτίμησαν τὺς γάμους ἐκείνου, οἱ διαρρεύσαντες ἐκτοτε αἰώνες δὲν παρήγαγον εἰς μάτην τόσους νέους θεούς ἡ θεοίνας διὰ νὰ μείνουν ἀπρόσκλητοι ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ μᾶς, ὁ ὅποιος ἐν δικιώῳ ἐνθουσιασμῷ ἀναφωνεῖ: *ψυχαίς, μεραΐδες καὶ θεοί σὲ δίνουνε σὲ μέρα,* Ἀλλὰ δὲν κύταπατάται ὁ ποιητής μέ τὰ πλάνα αὐτὰ ποιητικὰ ἐνοράκυτα· ἡ πραγματικότης εἶναι πραγματικότης. Ὁ παράδεισος τὸν ὅποιον ὑπέσχετο

ὁ ἐρως ἐκείνης εἶναι ἀπολεσθεὶς δι' αὐτὸν παράδεισος. Εἶναι πλέον ἀσφοιδεῖλω, τὸν ὅποιον ἥδη φυτώσιν ἐν τῷ παροξυσμῷ τῆς ὁδύνης του καὶ τοῦ φρίσσοντος πάθους, σπικι καὶ ὄνειρα ἡμερόφοιτα, πάθη καὶ πόθοι ἀμαρτωλοί, ἔμεροι ἀπηγορευμένοι, ἀρροτοι καὶ ἀθέμιτοι, θανάσιμοι διὰ τὴν ἀγνήν τοῦ ποιητοῦ καρδίαν. Ἀπὸ τὰς βίζας καὶ τοὺς καυλούς καὶ τοὺς θύρσους τῶν ἀποδέλων — ἀνθητικήτηστης τὰ εἰδυλλικά ρόδα καὶ κρίνα — δριμεῖς σκορπίζεται ἡ ἀπόνοια τοῦ θανάτου, τὸ βαρύ ὅπιον, τὸ φαρμακερὸν μῆρον, ποὺ μεθύσκει τὴν ἀγωνιώσαν αἰτησίν του ποιητοῦ. Ἡ ἀπόλκυσις ηδη καὶ ἡ τρυφὴ του εἶκι νὰ γυρνᾷ εἰς τάφους καὶ νὰ ζητᾶ, μὲ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, λουλούδια ποὺ φυτρώνουν ἐπάνω εἰς τὸ μνηματικό πακιδιοῦ· δέν θέλει διόλου νχριφιέλλῃ ὅτι τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἐκμηδενίσεως ἡ ιδέα εἶναι ἀπλὴ γίμναρχα καὶ ὄνειρον, ὅπως τὰ ἄλλα, καὶ μὲ λυσικήν τρυφερότητα καὶ πειπάθειν, ποὺ μῆς κάμνει νάνταριγιαζωμεν, ἐρωτᾶ τὰς μητέρας:

— Πεθαίρουτε μητέρες, τὰ παιδιά!
— Ζημέ! πεθαίρουτε; πέρ το πάλι
τὰ τὸ χορτάσῃ ἡ μαύρη μου καρδιά!
— πεθαίρουτε, ὅπως καὶ οι μεγάλοι!

Αληθιώς νομίζεις ὅτι χορτάνει τὴν φρέκτην τοῦ ἀποκισίου φάσματος ὅταν τὸ βλέπει ὄλογόντανο, σὰν Σκουλίκι νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὸ μνῆμα, νὰ ξαπλώσῃ, νὰ συρθῇ, νὰ γίνη ἀπὸ δρυμικὰ μίλια, καὶ λιγνὸ λιγνὸ σὰν τὸ φυτίλι νὰ περιβάλῃ τὴν γῆν εἰς τὴν σφενδόνην τοῦ κρίκου του, καὶ ἀκόμη νὰ ξαμνήγμεστα εἰς τὸ γάστρα τοῦ πλανητικοῦ μου συστήματος, διὰ νὰ περάσῃ ἀπὸ τοῦ Κρόνου τὸ διχτυόλιδον καὶ σὰν φείδη καὶ θερίο νὰ σφυρίζῃ τότε ἀπὸ τὰ βάθη τούρκου τὸν πικρόν του σαρκαζόν πρὸς τὴν ζωὴν ἡ ὅποια περνᾷ πάντα μέσα ἀπὸ τὸ ἔντερο κυττά της πλάστης χωρὶς νὰ τὸ χορτάνῃ:

Είμαι τὸ ἔντερο τῆς π.λάσης,
τὴν π.λάση μέσα μου περιώ·
ζωὴ, χωρίς τὰ μὲ χορτάσης,
σὲ τρώγω πάντα — καὶ πειώ!

Συνιστώ εἰς τὴν προσογήν τοῦ ἀναγνώστου τὴν *Allodrosoύην* καὶ τὸ ἐρωτηματικὸν (;) μὲ τὴν τόσον ἐλεγειακήν του ἡμερότητα, τὴν Ἀθαρασίαν, μὲ ὅλην τὴν ἀποκαλυπτικήν τῆς ἀσάφειαν, τὸν θάρατον καὶ τὸ θαράσιμον καὶ τέλος τὸ φάγασμα ισχυρὸν καὶ μῆς πνοῆς ποίημα, ὅπου ἐκπνέει, νομίζεις, ὁ πεσματισμὸς τοῦ ποιητοῦ εἰς τὴν ἀδιαφορίαν, εἰς τὴν τελειωτικὴν *résignation*, ὅπως φυσικῶς τερματούται πᾶσα ἐν συστήματος ἡ καὶ εἰλικρινής ἀπαιτιοδοξία τοῦ τέλους τοῦ αἰώνος μας.

Αθιάροφο! — Κόψε,
ώ Μοίρα, τὸ τῆμα
πὸν ἔξ' ἀπ' τὸ μῆμα
μὲ δένει! — ἀπόψε,
Χαρά μου, Χαρά! κτλ.

Τὸ τρίτον μέρος τῆς συλλογῆς «Πέθοι καὶ δάκρυκ» οὐτε τίποτε προσθέτει, οὐδὲ καὶ θὰ ἀρχήσει τίποτε ἂν ἔλλειπε· τὸ γνωσίζει καὶ ὁ ποιητής· τὸ πολὺ τυπογραφικὴ ἀπαιτήσεις δικαιολογοῦν τὴν ὑπαρξίαν του· ἄλλαζει καὶ τὸ γλωσσικόν του περιβλημα, ἄλλα αὐτὸ δέν με ἐμποδίζει καθόλου νὰ ἀπολαύσω δύο τρίχ τεμάχια ὅπως τὸ 'Απρόσπτοι καὶ ἐκείνο τὸ ὄποιον ἀργεῖται διὰ τοῦ στίχου:

Εἶμαι, ταὸς ἐρειπωθεὶς, παρθένε, τὸ εἰξένρεις
καὶ τὸ ὄποιον ἐνῷ φύνεται ὅτι ἐκτυλίστεται ἐπάνω
εἰς ἴδεν γνωστὴν ἐκ τῶν ἀναμνήσεων τοῦ Κοπ-
πέ καὶ τοῦ Τέννυστον, λαμβάνει ὅλως ἰδικὴν του
ἀπόγρωσιν, ὅταν διὰ τὴν ἀγνὴν κόρην, ἥτις μόνη θὰ
δυνηθῇ νὰ τελειώσῃ τὴν ἀναγέννησιν τοῦ ποιητοῦ,
ὑπόσχεται οὗτος τὴν εὐλογίαν τῆς νεκρᾶς του μητρός:
Κ' ἡ μήτηρ μου, περίρρυτος φωτός, θὰ σ' εἰ. λογήσῃ.

'Επειδίνχρεν ίσως περισσότερον τοῦδέντος εἰς τὴν οὐσίαν τῶν Θαρασίμων, πράγμα τὸ ὄποιον διὰ μίκην κριτικὴν περὶ ποιήσεως ζήτησιν θὰ ἔθεωρείτο δευτερεύον, ἐμπρός εἰς τὸ εἰδός καὶ τὴν μορφὴν ἀλλ' εἴ-
πομεν ἀργόμενοι ὅτι ὁ Σημηριώτης εἶναι ποιητής, καὶ δὲν θὰ ἡτο δυνατόν νὰ φαντασθῶμεν οὐτε ήμεις οὐτε ἄλλος πιστεύω, ἔργον ποιητικὸν τοῦ ὄποιου τὰ δύο αὐτὰ κύρια στοιχεῖα θὰ ἡτκαν εἰς τόπον βραχιόνων ἀπόμυετρα, ώστε τὸ ἐν νὰ καταστρέψῃ ἐξ ὀλοκλήρου τὸ ἄλλο. Ο στίχος, πράγματι τοῦ Σημηριώτη σπουδίων φύνεται μὴ προσκρυμούμενος εἰς τὸ βάθος καὶ τὴν ἐκτασιν τῆς ἴδεν του· καὶ δύναμις καὶ εὐχέρεια — πρὸ πάντων εὐχέρεια — γραπτηρίζουν τὴν τεχνοτροπίαν του· ἀν τοῦ λείπει, ἄλλα ποιά τι περιτέχνησι, ἡ ὄποια σήμερον, μὲ τὸν φιλονεύσμὸν ποὺ ἀπαιτεῖ καθεὶς αἰσθητικὴ ἀπόλαυσις, φύνεται ἀπαραίτητος καὶ ἐπιθετικός αἰσθητοτέρος θὰ ἡτο ἀκόμη καὶ μικρὰ κατάγρηταις ἥπτορικῆς à la tenorino, εἰς τὴν ὄποιαν ἀκον παρακούρεται ἐνίστε, ἀν δέν μας ἐπέβαλλεν ἡ δικαιοσύνη νὰ ἔνθυμηθῶμεν ὅτι εἰναι τὸ πρώτον ἔργον νέου ποιητοῦ, ὁ ὄποιος μᾶς ὑπόσχεται πολλά. Ήμεις δυσκόλως δυνάμεθα νὰ συγκρύψωμεν τὴν ὑπερφάνειαν, ποὺ αἰσθητικός θετικός μᾶς ἔλχειν ἡ τιμὴ νὰ παρουσιάσωμεν εἰς τὸ δημόσιον ποιητὴν τοῦ ὄποιου ὅλων τὸ μέλλον εἰναι δύσκολον νὰ προεξοφληθῇ μὲ τὰς τολμηροτέρας προφητείας.

I. ΓΡΥΦΑΡΗΣ



ΠΡΩΤΗ ΜΟΥΑΛΛΑΚΑΤ ΤΟΥ ΑΡΑΒΟΣ ΠΟΙΗΤΟΥ ΙΜΡ-ΟΥΛ-ΚΑ-Ι-Σ

» Έπει θᾶττον ἦ βράδιον ἀποθανεῖν σε δέον
» ἀπόλαυσον ως σοὶ οἶόν τε τῶν ἱδονῶν τοῦ
[βου.
» Απόλαυσον οὖ μρέσκει σοι
» μέθης δεῖ τερψιθύμου.
» Οὐ μὴν ἄλλα καὶ γυναικῶν κουψῶν μαρμα-
ροδεύκων.
» ξανθῶν τὸν κόμην
» δορά αστροσομοίων,
» Εἴτε κάτω ὅμιατα καλὰ βάλλουσιν αἰδο-
[μόνως,
» εἴτε ἀτενίζουσι πρόδος σὲ μετὰ πολλοῦ τοῦ
[θράσους.

(Ἐκ τοῦ 'Αραβικοῦ).

I. ΣΤΑΥΡΙΔΗΣ (ιατρός).

Σημ. Λι ὑπάρχουσι μοναδικάτε εῖνε ἐπτά. Οι "Α-
ραβεῖς, οἱ ἔξοχοι διακριθέντες εἰς τὰς καλὰς τέχνας, ὃν δὲν
εἶχον ἀγανάκτησιν οὐκοπιακούς; καὶ δέρνας ἢ κότινον διὰ τοὺς
Ολυμπιονίκας, εἴχον ἵπατέραν τιμητικὴν θέσιν ἐπὶ τῆς
ἐποίκιας ἀνητρώντο τὰ ἔξοχα ποιήματα διασήμων ποιητῶν.
Καὶ ὡνομάζοντα τὰ τραύτης τυγχάνοντα τιμῆς ποιήματα,
μοναδικάτα, ἥτις ἀνηρτημένα. Ερεφον ἐπίσης καὶ τὰ τι-
μητικὸν ὄνομα μονοεδελγειτάτης ἥτοι κεγρυσσωμένα ὡς
γραχρόμενα μὲ γρυσσή γράμματα. Τοικύτης εξόγιον τιμῆς,
ἔτυγεν δὲ περιπαθῆς φύλατης "Ιμρ-Ούλ-Κάς".

Τὸ ὠρχιότερον ποιημά του, εἶναι ἡ περιγραφὴ ἀρχι-
κῶν ἐπωνυμίων. Ἄλλ' εἰς τὰς ἀνωτέρω στροφὰς, δὲ ἀραβὶ^κ
ποιητὴς φιλοτραχεῖ μᾶλισταν ἐλαρρήν ψοζού, μὲ τὸ δηπτοῦ τὰς
γρωματίζει. Εγὼ τούλαχιστον γροῦσ, ὅτι δὲ "Ιμρ-Ούλ-
Κάς λέγει ἐδῶ διὰ τοῦ εἰπον καὶ οἱ ἀραβῖοι" Ελληνες: Ο
ἔως δὲν εἴνε παρὰ παιδίον τυγλόρ: καὶ ὅτι τὸ βλέμμα
τῆς ἀγχητημένης γυναικὸς, εἴτε αἰδῆ μονε εἴτε θρασύ, φέρει
τὸ ἴδιον ἀποτέλεσμα, Εγὼ προσθέτω, δὲν κατόπιν ἔρχε-
ται κακοίος ἔσχος γειρουργός, δικαιοδός καὶ ὁ τυφλὸς ἀνα-
θέλεπι καὶ πολλήκοις θεωρεῖ τὴν τύφλωσιν ὡς ἐπογήν μα-
κράρχιν, διότι ἵσως διὰ τοῦ βλέπει δὲν εἶναι ἐκεῖνα, τὰ διοπά-
ώνειροπόληντες μὲ τοὺς κλειστοὺς ὁρθικαλυσούς του.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ

(Ἔδε τερψ. 21 σελ. 165)

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Κενηγετικὸ τραγοῦδι τὰ τρίχ
Βερετικά καὶ τὸ 'Αιοικιάτικο, ποὺ ἀνέτρεψε στὴν
ἀρχὴ γιὰ τὰ καλλίτερα τοῦ Mendelssohn, ὑπάρ-
χουν μέτα στὴ συλλογὴ τῶν «Lieder ohne Wor-